॥ तैत्तिरीय ब्राह्मणम्॥

॥अष्टमः प्रश्नः॥

॥ तैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके अष्टमः प्रपाठकः॥

पीवौन्ना रियृवधः सुमेधाः। श्वेतः सिंषक्ति नियुतां-मिश्रीः। ते वायवे समनसो वितस्थुः। विश्वेन्नरंः स्वपृत्यानिं चक्रः। रायेऽनु यञ्जजतू रोदंसी उभे। राये देवी धिषणां धाति देवम्। अधां वायुं नियुतः सश्चत् स्वाः। उत श्वेतं वसुंधितिन्निरेके। आ वायो प्र याभिः। प्र वायुमच्छां बृह्ती मंनीषा॥१॥

बृहद्रीयं विश्ववाराः रथप्राम्। द्युतद्यांमा नियुतः पत्यंमानः। कविः कविमियक्षसि प्रयज्यो। आ नो नियुद्धिः श्तिनीभिरध्वरम्। सहस्रिणीभिरुपं याहि यज्ञम्। वायो अस्मिन् ह्विषिं मादयस्व। यूयं पात स्वस्तिभिः सदां नः। प्रजापते न त्वदेतान्यन्यः। विश्वां जातानि परि ता बंभूव। यत्कांमास्ते जुहुमस्तं नो अस्तु॥२॥

वयः स्याम् पतियो रयीणाम्। रयीणां पतिं यज्ततं बृहन्तम्। अस्मिन्भरे नृतिमं वाजसातौ। प्रजापितिं प्रथम्जामृतस्यं। यजांम देवमधि नो ब्रवीत्। प्रजांपते त्वन्निधिपाः पुराणः। देवानां पिता जनिता प्रजानांम्। पतिर्विश्वंस्य जगंतः परस्पाः। ह्विर्नो देव विह्वे जुंषस्व। तवेमे लोकाः प्रदिशो दिश्रश्च॥३॥

प्रावतो निवतं उद्वतंश्च। प्रजापते विश्वसृज्जीवधंन्य इदं नो देव। प्रतिहर्य ह्व्यम्। प्रजापतिं प्रथमं यज्ञियांनाम्। देवानामग्रे यज्ञतं यंजध्वम्। स नो ददातु द्रविण १ सुवीर्यम्। रायस्पोषं वि ष्यंतु नाभिमस्मे। यो राय ईशे शतदाय उक्थ्यः। यः पंशूना १ रिक्षेता विष्ठितानाम्। प्रजापंतिः प्रथम्जा ऋतस्यं॥४॥

स्हस्रंधामा जुषता हिवर्नः। सोमांपूषणेमौ देवौ। सोमांपूषणा रजंसो विमानम्। सप्तचंक्र रथमविश्वमिन्वम्। विष्वृतं मनंसा युज्यमांनम्। तं जिन्वथो वृषणा पश्चरिष्टमम्। दिव्यंन्यः सदंनं चक्र उच्चा। पृथिव्याम्न्यो अध्यन्तरिक्षे। ताव्समभ्यं पुरुवारं पुरुक्षुम्। रायस्पोषं विष्यंतान्नाभिम्समे॥५॥

धियं पूषा जिंन्वतु विश्वमिन्वः। र्यि सोमों

रयिपतिर्दधातु। अवंतु देव्यदितिरन्वां। बृहद्वेदेम विदर्थे सुवीराः। विश्वान्यन्यो भुवना जजानं। विश्वमन्यो अभिचक्षांण एति। सोमांपूषणाववंतं धियं मे। युवभ्यां विश्वाः पृतंना जयेम। उद्तंत्तमं वंरुणास्तंभ्राद्याम्। यत्किं चेदं कित्वासः। अवं ते हेड्स्तत्त्वां यामि। आदित्यानामवंसा न दक्षिणा। धारयंन्त आदित्यासंस्तिस्रो भूमीर्धारयन्। युज्ञो देवाना १ शुचिरपः॥६॥

म्नीषाऽस्तुं चूर्तस्यास्मे किंतुवासंश्चत्वारिं च॥———[१]

ते शुक्रासः शुचंयो रिम्वन्तंः। सीदंन्नादित्या अधिं बर्हिषिं प्रिये। कामेन देवाः स्रथं दिवो नंः। आ याँन्तु यज्ञमुपं नो जुषाणाः। ते सूनवो अदितेः पीवसामिषम्। घृतं पिन्वत्प्रतिहर्यन्नृतेजाः। प्र यज्ञिया यजंमानाय येमुरे। आदित्याः कामं पितुमन्तंमस्मे। आ नंः पुत्रा अदितेर्यान्तु यज्ञम्। आदित्यासंः पिथिभिर्देवयानैः॥७॥

अस्मे कामं दाशुषं सन्नमंन्तः। पुरोडाशं घृतवंन्तं जुषन्ताम्। स्कुभायत् निर्ऋति सेधतामंतिम्। प्र रश्मिभिर्यतंमाना अमृधाः। आदित्याः काम् प्रयंतां वर्षद्गृतिम्। जुषध्वं नो ह्व्यदांतिं यजत्राः। आदित्यान्काम्मवंसे हुवेम। ये भूतानिं जनयंन्तो विचिख्युः। सीदंन्तु पुत्रा अदितेरुपस्थम्। स्तीणं बर्हिर्हंविरद्यांय देवाः॥८॥

स्तीर्णं बर्हिः सींदता यज्ञे अस्मिन्। ध्राजाः सेधंन्तो अमंतिं दुरेवांम्। अस्मभ्यं पुत्रा अदितेः प्र यश्सत। आदिंत्याः कामं ह्विषो जुषाणाः। अग्रे नयं सुपर्था राये अस्मान्। विश्वानि देव वयुनांनि विद्वान्। युयोध्यंस्मज्जंहुराणमेनः। भूयिष्ठान्ते नमं उक्तिं विधेम। प्र वंः शुक्रायं भानवे भरध्वम्। हृव्यं मृतिं चाग्नये सुपूतम्॥९॥

यो दैव्यांनि मानुंषा जनूर्षं। अन्तर्विश्वांनि विद्यना जिगांति। अच्छा गिरों मृतयों देवयन्तीः। अग्निं यंन्ति द्रविणं भिक्षंमाणाः। सुसन्दशर्र सुप्रतींक्र्र स्वश्चम्ं। ह्व्यवाहंमर्तिं मानुंषाणाम्। अग्ने त्वम्स्मद्यंयोध्यमीवाः। अनंग्नित्रा अभ्यंमन्त कृष्टीः। पुनंर्स्मभ्यर्र सुवितायं देव। क्षां विश्वंभिर्जरेंभिर्यजत्र॥१०॥

अग्ने त्वं पारया नव्यों अस्मान्। स्वस्तिभिरतिं दुर्गाणि विश्वां। पूर्श्वं पृथ्वी बंहुला नं उर्वी। भवां तोकाय तनयाय शं योः। प्रकारवो मन्ना व्च्यमानाः। देव्द्रीचीं नयथ देव्यन्तः। दक्षिणावाङ्वाजिनी प्राच्येति। ह्विर्भरेन्त्यग्नये घृताचीं। इन्द्रं नरों युजे रथम्। जगृभ्णाते दक्षिणिमन्द्र हस्तम्॥११॥

वस्यवो वस्पते वसूनाम्। विद्या हि त्वा गोपंति शर् गोनाम्। अस्मभ्यं चित्रं वृषंण श्रियन्दाः। तवेदं विश्वंमभितः पश्व्यम्। यत्पश्यंसि चक्षंसा सूर्यस्य। गवांमसि गोपंतिरेकं इन्द्र। भृक्षीमहिं ते प्रयंतस्य वस्वंः। सिनन्द्र णो मनंसा नेषि गोभिः। सश्सूरिभिम्घवन्थ्य स्वस्त्या। सं ब्रह्मंणा देवकृतं यदस्ति॥१२॥

सं देवानार् सुमृत्या यृज्ञियांनाम्। आराच्छत्रुमपं बाधस्व दूरम्। उग्रो यः शम्बंः पुरुहूत् तेनं। अस्मे धेहि यवंमुद्गोमंदिन्द्र। कृधीधियं जिर्त्रे वाजंरलाम्। आ वेधस्र स हि शुचिंः। बृह्स्पितः प्रथमं जायंमानः। महो ज्योतिषः पर्मे व्योमन्। स्प्तास्यंस्तुविजातो रवेण। वि स्प्तरंश्मिरधमृत्तमार्श्स॥१३॥

बृह्स्पतिः समजयद्वसूनि। महो व्रजान्गोमेतो देव एषः। अपः सिषांसुन्थसुव्रप्रतीत्तः। बृह्स्पतिर्हन्त्यमित्रमुर्कैः। बृहंस्पते पर्येवा पित्रे। आ नों दिवः पावींरवी। इमा जुह्वांना यस्ते स्तनंः। सरंस्वत्यभि नों नेषि। इय श्रुष्मेंभिर्विस्खा इंवारुजत्। सानुं गिरीणान्तंविषेभिंक्मिंभिः। पारावद्ग्रीमवंसे सुवृक्तिभिः। सरंस्वतीमा विवासेम धीतिभिः॥१४॥

देव्यानैंदेंवाः सुपूंतं यजत्र हस्तमस्ति तमाईस्यूर्मिभिद्धं चं॥————[२]

सोमों धेनु सोमों अर्वन्तमाशुम्। सोमों वीरं केर्मण्यं ददातु। सादन्यं विद्थ्य समेयम्। पितुः श्रवंणं यो ददांशदस्मै। अषांढं युथ्सु त्व सोम् ऋतुंभिः। या ते धामांनि ह्विषा यर्जन्ति। त्विममा ओषधीः सोम् विश्वाः। त्वम्पो अंजनयस्त्वङ्गाः। त्वमातंतन्थोर्वन्तरिक्षम्। त्वं ज्योतिषा वि तमो ववर्थ॥१५॥

या ते धामांनि दिवि या पृथिव्याम्। या पर्वतेष्वोषधीष्वपस्। तेभिर्नो विश्वैः सुमना अहेडन्। राजैन्थ्सोम् प्रतिं ह्व्या गृंभाय। विष्णोर्नुकं तदस्य प्रियम्। प्र तिद्वष्णुः। प्रो मात्रया तनुवां वृधान। न ते महित्वमन्वंश्जुवन्ति। उभे ते विद्य रजंसी पृथिव्या विष्णों देव त्वम्। प्रमस्यं विथ्से॥१६॥

विचंक्रमे त्रिर्देवः। आ ते महो यो जात एव। अभि गोत्राणिं। आभिः स्पृधों मिथतीररिषण्यन्। अमित्रंस्य व्यथया मृन्युमिन्द्र। आभिर्विश्वां अभियुजो विषूचीः। आर्याय विशोवंतारीर्दासींः। अय शृंण्वे अध् जयंत्रुत प्रन्। अयमुत प्र कृंणुते युधा गाः। यदा सृत्यं कृंणुते मन्युमिन्द्रंः॥१७॥

विश्वं दृढं भंयत् एजंदस्मात्। अनुं स्वधामंक्षर्त्रापों अस्य। अवर्धत् मध्य आ नाव्यांनाम्। सुधीचीनेन मनंसा तिमेन्द्र ओजिष्ठेन। हन्मनाहन्नभिद्यन्। मुरुत्वंन्तं वृष्भं वांवृधानम्। अकंवारिं दिव्य शासिमन्द्रम्। विश्वासाहमवंसे नूतंनाय। उग्र संहोदामिह त हंवेम। जिनेष्ठा उग्रः सहंसे तुरायं॥१८॥

मन्द्र ओजिष्ठो बहुलाभिमानः। अवधिन्निन्द्रं म्रुतंश्चिदत्रं। माता यद्वीरं द्धनृद्धनिष्ठा। क्रंस्यावो मरुतः स्वधाऽऽसीत्। यन्मामेक र स्मर्धताहिहत्ये। अह इ ह्यंग्रस्तविषस्तुविष्मान्। विश्वस्य शत्रोरनेमं वधस्नेः। वृत्रस्यं त्वा श्वसथा दीषंमाणाः। विश्वं देवा अंजहुर्ये सखायः। म्रुद्धिरिन्द्र सुख्यं ते अस्तु॥१९॥

अथेमा विश्वाः पृतंना जयासि। वधीं वृत्रं मंरुत इन्द्रियेणं। स्वेन भामेन तिवृषो बंभूवान्। अहमेता मनंवे विश्वश्चन्द्राः। सुगा अपश्चंकर् वर्ज्ञंबाहुः। स यो वृषा वृष्णियेभिः समोकाः। महो दिवः पृथिव्याश्चं सम्राट्। सतीनसंत्वा हव्यो भरेषु। मरुत्वां नो भवत्विन्द्रं ऊती। इन्द्रों वृत्रमंतरद्वृत्रतूर्ये॥२०॥

अनाधृष्यो मघवा शूर इन्द्रंः। अन्वेनं विशो अमदन्त पूर्वीः। अय राजा जगंतश्चर्षणीनाम्। स एव वीरः स उ वीर्यावान्। स एकराजो जगंतः पर्स्पाः। यदा वृत्रमतंरच्छूर इन्द्रंः। अथाभवद्दमिताभिक्रंतूनाम्। इन्द्रो युज्ञं वर्धयन्विश्ववेदाः। पुरोडाशंस्य जुषता रहिवर्नः। वृत्रं तीर्त्वा दान्वं वर्ष्रंबाहुः॥२१॥

दिशोंऽह १ हर्दृ १ हिता ह १ हंणेन। इमं यज्ञं वर्धयंन्विश्ववंदाः। पुरोडाशं प्रति गृभ्णात्विन्द्रः। यदा वृत्रमतंरच्छूर इन्द्रेः। अथैंकराजो अभवज्ञनांनाम्। इन्द्रों देवाञ्छंम्बर्हत्यं आवत्। इन्द्रों देवानांमभवत्पुरोगाः। इन्द्रों यज्ञे ह्विषां वावृधानः। वृत्रतूर्नो अभय शर्म य १ सत्। यः सप्त सिन्धू १

रदंधात्पृथिव्याम्। यः स्पप्त लोकानकृणोिद्दिशंश्च। इन्द्रों हिविष्मान्थ्सगंणो मुरुद्धिः। वृत्रतूर्नो यज्ञमिहोपं यासत्॥२२॥ ववर्थ विथ्स इन्द्रंस्तुरायांस्त वृत्रतूर्ये वर्षवाहः पृथिव्यात्रीणि च॥———[३]

इन्द्रस्तरंस्वानिभगतिहोग्रः। हिरंण्यवाशीरिषिरः सुंवर्षाः। तस्यं वय १ सुंमृतौ यज्ञियंस्य। अपि भद्रे सौंमन्से स्याम। हिरंण्यवर्णो अभयं कृणोतु। अभिमातिहेन्द्रः पृतंनासु जिष्णुः। स नः शर्म त्रिवरूथं वि य १ सत्। यूयं पांत

स्वस्तिभिः सदां नः। इन्द्रईं स्तुहि वृज्जिण्ड् स्तोमंपृष्ठम्। पुरोडाशंस्य जुषता हिर्वनः॥२३॥

ह्त्वाभिमांतीः पृतंनाः सहंस्वान्। अथाभंयं कृणुहि विश्वतां नः। स्तुहि शूरं विज्ञिणमप्रंतीत्तम्। अभिमातिहनं पुरुहूतिमन्द्रम्। य एक इच्छतपंतिर्जनंषु। तस्मा इन्द्रांय हिवरा जुंहोत। इन्द्रां देवानांमिधपाः पुरोहितः। दिशां पितंरभवद्वाजिनीवान्। अभिमातिहा तिवषस्तुविष्मान्। अस्मभ्यं चित्रं वृषंण र रियन्दांत्॥२४॥

य इमे द्यावांपृथिवी मंहित्वा। बलेनाह रहिदिभमातिहेन्द्रेः। स नों हुविः प्रतिं गृभ्णातु रातयें। देवानांं देवो निंधिपा नों अव्यात्। अनंवस्ते रथं वृष्णे यत्तैं। इन्द्रंस्य नु वीर्याण्यहुन्नहिम्। इन्द्रों यातोऽवंसितस्य राजां। शमंस्य च शृङ्गिणो वर्ज्ञंबाहुः। सेदु राजां क्षेति चर्षणीनाम्। अरान्न नेमिः परि ता बंभूव॥२५॥

अभि सिध्मो अंजिगादस्य शत्रून्ं। वितिग्मेनं वृष्भेणा पुरोभेत्। सं वर्ज्रेणासृजद्वृत्रमिन्द्रंः। प्र स्वां मृतिमंतिरुच्छाशंदानः। विष्णुं देवं वर्रुणमूतये भगम्ं। मेदंसा देवा वृपयां यजध्वम्। ता नो यज्ञमागंतं विश्वधंना। प्रजावंदस्मे द्रविणेह धंत्तम्। मेदंसा देवा वृपयां यजध्वम्। विष्णुं च देवं वर्रुणं च रातिम्॥२६॥

ता नो अमीवा अप बार्धमानौ। इमं युज्ञं जुषमांणावुपेतम्ं। विष्णूंवरुणा युवमंध्वरायं नः। विशे जनांय मिह शर्मं यच्छतम्। दीर्घप्रंयज्ञ्यू हुविषां वृधाना। ज्योतिषा- ऽरांतीर्दहत्नतमा रसि। ययोरोजंसा स्कभिता रजारसि। वीर्यंभिर्वीरतंमा शविष्ठा। याऽपत्यं ते अप्रंतीत्ता सहोंभिः। विष्णूं अगुन्वरुणा पूर्वहूंतौ॥२७॥

विष्णूंवरुणावभिशस्तिपावाम्। देवा यंजन्त ह्विषां घृतेनं।

अपामीवा स्पेधत स्क्षसंश्च। अथाधत्तं यजंमानाय शं योः। अर्होमुचां वृष्भा सुप्रतूर्ती। देवानां देवतंमा शचिष्ठा। विष्णूवरुणा प्रतिहर्यतन्नः। इदन्नरा प्रयंतमूतये ह्विः। मही नु द्यावांपृथिवी इह ज्येष्ठें। रुचा भवता स्शुचयंद्भिर्कैः॥२८॥

यथ्सीं वरिष्ठे बृह्ती विमिन्वन्। नृवद्धोक्षा पंप्रथानेभिरेवैंः। प्रपूर्वजे पितरा नव्यंसीभिः। गीर्भिः कृणुष्वर् सदेने ऋतस्यं। आ नौ द्यावापृथिवी दैव्यंन। जनेन यातं महिं वां वर्रूथम्। स इथ्स्वपा भुवंनेष्वास। य इमे द्यावापृथिवी ज्जानं। उर्वी गंभीरे रजंसी सुमेकैं। अवर्शे धीरः शच्या समैरत्॥२९॥

भूिरं द्वे अचंरन्ती चरंन्तम्। पृद्वन्तं गर्भम्पदीदधाते। नित्यं न सूनुं पित्रोरुपस्थै। तं पिपृत र रोदसी सत्यवाचम्। इदं द्यांवापृथिवी सृत्यमंस्तु। पितृमांतृर्यदिहोपं ब्रुवे वाम्। भूतं देवानांमवमे अवोभिः। विद्यामेषं वृज्जनं जीरदांनुम्। उवीं पृथ्वी बंहुले दूरे अन्ते। उपं ब्रुवे नमंसा यज्ञे अस्मिन्। दर्धाते ये सुभगं सुप्रतूर्ती। द्यावा रक्षतं पृथिवी नो अभ्वात्। या जाता ओषंधयोऽति विश्वाः परिष्ठाः। या ओषंधयः सोमराज्ञीरश्वावती र सोमवृतीम्। ओषंधीरितिं मातरोऽन्या

वो अन्यामंवतु॥३०॥

हुविर्नो दाद्भभूव रातिं पूर्वहूंतावुर्कैरैरदुस्मिन्पश्चं च॥————[$oldsymbol{\delta}$]

शुचिं नु स्तोम् श्र्व्यद्वृत्तम्। उभा वांमिन्द्राग्नी प्र चंर्षणिभ्यः। आ वृत्तहणा गीर्मिर्विप्रः। ब्रह्मणस्पते त्वमस्य यन्ता। सूक्तस्यं बोधि तन्यं च जिन्व। विश्वं तद्भद्रं यद्वन्तिं देवाः। बृहद्वंदेम विदथें सुवीराः। स ईश्ं स्त्येभिः सर्खिभिः शुचद्भिः। गोधायसं विधन्सैरंतर्दत्। ब्रह्मणस्पतिवृषंभिर्वराहैः॥३१॥

घर्मस्वेदेभिद्रविणं व्यानट्। ब्रह्मण्स्पतेरभवद्यथावृशम्। सत्यो मन्युर्मिह् कर्मा करिष्यतः। यो गा उदाज्ञथ्स दिवे वि चाभजत्। महीवं रीतिः शवंसा सर्त्पृथंक्। इन्धानो अग्निं वंनवद्वनुष्यतः। कृतब्रंह्मा शूश्वद्रातहंव्य इत्। जातेनं जातमित्सुत्प्र सृर्स्सते। यं यं युजं कृणुते ब्रह्मण्स्पतिः। ब्रह्मणस्पते सुयमस्य विश्वहाँ॥३२॥

रायः स्याम रथ्यो विवस्वतः। वीरेषुं वीराः उपंपृिङ्गि नस्त्वम्। यदीशानो ब्रह्मणा वेषि मे हवम्। स इज्जनेन स विशा स जन्मना। स पुत्रैर्वाजं भरते धना नृभिः। देवानां यः पितरंमा विवासित। श्रुद्धामंना ह्विषा ब्रह्मणस्पतिम्। यास्ते पूषन्नावो अन्तः। शुक्रं ते अन्यत्पूषेमा आशाः। प्रपंथे पथामंजनिष्ट पूषा॥३३॥

प्रपंथे दिवः प्रपंथे पृथिव्याः। उमे अभि प्रियतंमे स्थस्थैं। आ च पर्रा च चरित प्रजानन्। पूषा सुबन्धंर्दिव आ पृथिव्याः। इडस्पितम्घवां दस्मवंर्चाः। तं देवासो अदंदः सूर्यायैं। कामेन कृतं त्वस्कृ स्वश्चम्ं। अजाऽश्वंः पशुपा वाजंबस्त्यः। धियं जिन्वो विश्वे भुवंने अपितः। अष्ट्रां पूषा शिथिरामुद्धरीवृजत्॥३४॥

स्श्रक्षांणो भुवंना देव ईयते। शुचीं वो ह्व्या मंरुतः शुचींनाम्। शुचिर्ं हिनोम्यध्वरः शुचिंभ्यः। ऋतेनं सत्यमृत्सापं आयन्। शुचिंजन्मानः शुचंयः पावकाः। प्र चित्रमुकं गृंणते तुरायं। मारुंताय स्वतंवसे भरध्वम्। ये सहारंसि सहंसा सहंन्ते। रेजंते अग्ने पृथिवी मुखेभ्यंः। अरसेष्वा मंरुतः खादयों वः॥३५॥

वक्षंः सुरुक्ता उपं शिश्रियाणाः। वि विद्युतो न वृष्टिभीं रुचानाः। अनुं स्वधामायुंधैर्यच्छंमानाः। या वः शर्मं शशमानाय सन्ति। त्रिधातूंनि दाशुषे यच्छ्ताधि। अस्मभ्यं तानि मरुतो वियन्त। र्यिं नो धत्त वृषणः सुवीरम्। इमे तुरं मुरुतो रामयन्ति। इमे सहः सहंस् आ नमन्ति। इमे शर्संवनुष्यतो नि पान्ति॥३६॥

गुरुद्वेषो अरंरुषे दधन्ति। अरा इवेदचंरमा अहेव। प्रप्रं जायन्ते अकंवा महोंभिः। पृश्ञेः पुत्रा उपमासो रभिष्ठाः। स्वयां मृत्या मृरुतः सं मिंमिक्षुः। अनुं ते दायि मृह इंन्द्रियायं। स्त्रा ते विश्वमनुं वृत्रहत्ये। अनुं क्षत्रमनु सहो यजत्र। इन्द्रं देवेभिरनुं ते नृषह्ये। य इन्द्र शुष्मो मघवन्ते अस्ति॥३७॥

द्वाम्रन् त नृषह्या य इन्द्र शुष्मा मधवन्त आस्ता ३७॥ शिक्षा सर्खिभ्यः पुरुहूत नृभ्यः। त्वर हि दृढा मंघवन्विचेताः। अपांवृधि परिवृतिं न राधः। इन्द्रो राजा जगंतश्चर्षणीनाम्। अधिक्षमि विषुंरूपं यदस्ति। ततो ददातु दाशुषे वसूंनि। चोद्द्राध् उपस्तुतश्चिद्वांक्। तमुंष्टुहि यो अभिभूत्योजाः। वन्वन्नवांतः पुरुहूत इन्द्रः। अषांढमुग्रर सहंमानमाभिः॥३८॥

गीर्भिर्वर्ध वृष्मं चंर्षणीनाम्। स्थूरस्यं रायो बृंह्तो य ईशैं। तम् ष्टवाम विदथेष्विन्द्रम्। यो वायुना जयंति गोमंतीषु। प्र धृंष्णुया नंयित वस्यो अच्छं। आ ते शुष्मों वृष्भ एंतु पृश्चात्। ओत्तरादंधरागा पुरस्तांत्। आ विश्वतों अभिसमेंत्वर्वाङ्। इन्द्रं द्युम्न स्वंवर्षेह्यस्मे॥३९॥

व्राहैर्विश्वहांऽजिनष्ट पूषोद्वरीवृजत्खादयों वः पान्त्यस्त्याभिर्नवं च॥————[५]

आ देवो यांतु सिवता सुरत्नंः। अन्तिरिक्षप्रा वहंमानो अश्वैः। हस्ते दर्धानो नर्या पुरूणि। निवेशयं च प्रसुवं च भूमं। अभीवृंतं कृशंनैर्विश्वरूपम्। हिरंण्यशम्यं यज्ततो बृहन्तम्। आस्थाद्रथर् सिवता चित्रभानुः। कृष्णा रजार्सि तिविधीं दर्धानः। सर्घा नो देवः सिवता स्वायं। आ साविषद्वस्पितिविस्नि॥४०॥

विश्रयंमाणो अमंतिमुरूचीम्। मूर्तभोजंनमध्रासतेन। विजनाँञ्छावाः शिंतिपादो अख्यन्। रथु हिरंण्यप्रउगं वहंन्तः। शश्वद्दिशंः सवितुर्दैव्यंस्य। उपस्थे विश्वा भुवंनानि तस्थः। वि सुंपूर्णो अन्तरिक्षाण्यख्यत्। गुभीरवेपा असुंरः सुनीथः। क्वेदानी सूर्यः कश्चिकेत। कृतमान्द्या रशिमर्स्या तंतान॥४१॥

भगुं धियं वाजयंन्तः पुरंन्धिम्। नराशक्सो ग्रास्पतिनी

अव्यात्। आ ये वामस्यं सङ्ग्थे रंयीणाम्। प्रिया देवस्यं सिवतुः स्याम। आ नो विश्वे अस्क्रांगमन्तु देवाः। मित्रो अंर्यमा वर्रुणः स्जोषाः। भुवन् यथां नो विश्वे वृधासः। करंन्थ्रमुषाहां विथुरं न शवंः। शं नो देवा विश्वदेवा भवन्तु। श॰ सरंस्वती सह धीभिरंस्तु॥४२॥

शर्मिभ्षाचः शर्मु रातिषाचः। शं नों दिव्याः पार्थिवाः शं नो अप्याः। ये संवितः सत्यसंवस्य विश्वें। मित्रस्यं व्रते वर्रुणस्य देवाः। ते सौभंगं वीरवद्गोमदप्रः। दर्धातन् द्रविंणं चित्रम्समे। अग्ने याहि दूत्यं वारिषेण्यः। देवाः अच्छां ब्रह्मकृतां गणेनं। सर्रस्वतीं म्रुतों अश्विनापः। यक्षि देवान्नंब्रधेयांय विश्वान्॥४३॥

द्यौः पितः पृथिवि मात्रध्रुंक्। अग्नै भ्रातर्वसवो मृडतां नः। विश्वं आदित्या अदिते स्जोषाः। अस्मभ्यक् शर्म बहुलं वि यन्ता विश्वं देवाः शृणुतेमक् हवं मे। ये अन्तरिक्षे य उप द्यवि ष्ठ। ये अग्निजिह्वा उत वा यजेत्राः। आसद्यास्मिन्बर्हिषिं मादयध्वम्। आ वां मित्रावरुणा हृव्यजुंष्टिम्। नमंसा देवाववंसाऽऽववृत्याम्॥४४॥ अस्माकं ब्रह्म पृतंनासु सह्या अस्माकम्। वृष्टिर्द्व्या सुंपारा। युवं वस्त्राणि पीवसा वंसाथे। युवोरिच्छंद्रा मन्तंवो हु सर्गाः। अवांतिरतमनृंतानि विश्वाः। ऋतेनं मित्रावरुणा सचेथे। तथ्सु वां मित्रावरुणा महित्वम्। ईमा तस्थुषीरहंभिर्दुदुह्ने। विश्वाः पिन्वथ् स्वसंरस्य धेनाः। अनुं वामेकः पविरा वंवर्ति॥४५॥

यद्वरहिष्टन्नाति विदे सुदान्। अच्छिद्वर् शर्म भुवंनस्य गोपा। ततो नो मित्रावरुणाववीष्टम्। सिषांसन्तो जीगिवारसं स्याम। आ नो मित्रावरुणा ह्व्यदांतिम्। घृतैर्गव्यूंतिमुक्षत्मिडांभिः। प्रतिं वामत्र वर्मा जनांय। पृणीतमुद्रो दिव्यस्य चारौः। प्र बाहवां सिसृतं जीवसं नः। आ नो गर्व्यूंतिमुक्षतं घृतेनं॥४६॥

आ नो जनै श्रवयतं युवाना। श्रुतं में मित्रावरुणा हवेमा। इमा रुद्रायं स्थिरधंन्वने गिरंः। क्षिप्रेषंवे देवायं स्वधाम्नै। अषांढाय सहंमानाय मीढुषें। तिग्मायुंधाय भरता शृणोतंन। त्वादंत्तेभी रुद्र शन्तंमेभिः। शृत हिमां अशीय भेषुजेभिः। व्यंस्मद्वेषों वित्रं व्यश्हेः। व्यमीवाङ्श्रातयस्वा विषूंचीः॥४७॥ अर्हन्बिभर्षि मा नंस्तोके। आ ते पितर्मरुता समुमेतु। मा नः सूर्यस्य सन्दशों युयोथाः। अभि नों वीरो अर्वति क्षमेत। प्र जांयेमिह रुद्र प्रजाभिः। एवा बंभ्रो वृषभ चेकितान। यथां देव न हंणीषे न हश्सी। हावनश्रूनीं रुद्रेह बोधि। बृहद्वंदेम विदथें सुवीराः। पिरं णो रुद्रस्यं हेतिः स्तुहि श्रुतम्। मीढुंष्टमार्हन्बिभर्षि। त्वमंग्ने रुद्र आ वो राजांनम्॥४८॥ वर्षिन ततानास्तु विश्वानं ववृत्यां वविर्त घृतेन विष्चीः श्रुतन्द्वे चं॥———[६]

सूर्यो देवीमुषस् रोचंमानामर्यः। न योषांम्भ्येति पृश्चात्। यत्रा नरो देवयन्तो युगानि। वितन्वते प्रति भद्रायं भद्रम्। भद्रा अश्वां हृरितः सूर्यंस्य। चित्रा एदंग्वा अनुमाद्यांसः। नमस्यन्तो दिव आ पृष्ठमंस्थः। परि द्यावांपृथिवी यन्ति सद्यः। तथ्सूर्यस्य देवत्वं तन्मंहित्वम्। मध्या कर्तोवितंत्रः सञ्जंभार॥४९॥

यदेदयंक्त ह्रितंः स्थस्थांत्। आद्रात्री वासंस्तन्ते सिमस्मैं। तन्मित्रस्य वर्रुणस्याभिचक्षें। सूर्यो रूपं कृणुते द्योरुपस्थें। अनुन्तमृन्यद्रुशंदस्य पाजः। कृष्णमृन्यद्धरितः सं भंरिन्ति। अद्या देवा उदिता सूर्यस्य। निरश्हंसः पिपृतान्निरंवद्यात्। तन्नों मित्रो वर्रुणो मामहन्ताम्। अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः॥५०॥

दिवो रुका उरुचक्षा उदेति। दूरे अंर्थस्तरणिश्राजिमानः। नूनं जनाः सूर्येण प्रसूताः। आयन्नर्थानि कृणवन्नपार्शसी। शं नो भव चक्षसा शं नो अह्नाँ। शं भानुना शर हिमा शं घृणेनं। यथा शम्समै शमसंदुरोणे। तथ्सूँर्य द्रविणं धेहि चित्रम्। चित्रं देवानामुदंगादनीकम्। चक्षुंर्मित्रस्य वर्रुणस्याग्नेः॥५१॥

आप्रा द्यावांपृथिवी अन्तिरिक्षम्। सूर्यं आत्मा जगंतस्त्रस्थुषंश्च। त्वष्टा दध्तन्नंस्तुरीपम्। त्वष्टां वीरं पिशङ्गंरूपः। दशेमन्त्वष्टंर्जनयन्त् गर्भम्। अतंन्द्रासो युवतयो बिभंत्रम्। तिग्मानींक्ड् स्वयंशसं जनेषु। विरोचंमानं परिषीन्नयन्ति। आविष्ट्यों वर्धते चारुंरासु। जिह्मानांमूर्ध्वस्वयंशा उपस्थै॥५२॥

उभे त्वष्टुंर्बिभ्यतुर्जायंमानात्। प्रतीची सि॰्हं प्रति-जोषयेते। मित्रो जनान्प्र स मित्र। अयं मित्रो नमस्यंः सुशेवंः। राजां सुक्षत्रो अंजनिष्ट वेधाः। तस्यं वयः सुंमृतौ युज्ञियंस्य। अपि भुद्रे सौंमनुसे स्यांम। अनुमीवास् इडंया मदंन्तः। मित्रज्मंबो वरिंमुन्ना पृथिव्याः। आदित्यस्ये वृतमुंपुक्ष्यन्तः॥५३॥

वयं मित्रस्यं सुमृतौ स्यांम। मित्रं न ई॰ शिम्या गोषुं गृव्यवंत्। स्वाधियों विदथें अपस्वजींजनन्। अरेजयता॰ रोदंसी पाजंसा गिरा। प्रति प्रियं यंजतञ्जनुषामवंः। महा॰ आंदित्यो नमंसोप्सद्यः। यात्यञ्जंनो गृण्ते सुशेवंः। तस्मां पृतत्पन्यंतमाय जुष्टम्ं। अग्नौ मित्रायं ह्विरा जुंहोत। आवा॰ रथो रोदंसी बद्धधानः॥५४॥

हिर्ण्ययो वृषंभिर्यात्वश्वैः। घृतवंतिनः प्विभीरुचानः। इषां वोढा नृपतिर्वाजिनीवान्। स पंप्रथानो अभि पश्च भूमं। त्रिवन्धुरो मनसायात् युक्तः। विशो येन गच्छंथो देवयन्तीः। कुत्रां चिद्यामंमिश्वना दर्धाना। स्वश्वां यशसाऽऽयातम्वांक्। दस्रां निधिं मध्मन्तं पिबाथः। वि वार् रथों वध्वां यादंमानः॥५५॥

अन्तां दिवो बांधते वर्तनिभ्यांम्। युवोः श्रियं परि योषांवृणीत। सूरों दुहिता परितक्तियायाम्। यद्देवयन्तमवंथः शचींभिः। परिघृष्ट्र सवां मनावां वयोगाम्। यो हुस्यवार्ष रथिरावस्तं उस्राः। रथों युजानः पंरियातिं वर्तिः। तेनं नः शं योरुषसो व्युष्टौ। न्यंश्विना वहतं युज्ञे अस्मिन्। युवं भुज्युमवंविद्धः समुद्रे॥५६॥

उदूंहथुरणंसो अस्रिंधानैः। प्तित्रिभिरश्रमैरंव्यथिभिः। दूरसनांभिरिश्वना पारयंन्ता। अग्नीषोमा यो अद्य वाम्। इदं वचंः सप्यतिं। तस्मैं धत्तर सुवीर्यम्। गवां पोषुड् स्विश्वयम्। यो अग्नीषोमां ह्विषां सप्यत्। देवद्रीचा मनसा यो घृतेनं। तस्यं व्रतर रक्षतं पातमरहंसः॥५७॥

विशे जनांय मिह् शर्म यच्छतम्। अग्नीषोमा य आहुंतिम्। यो वान्दाशाँद्धविष्कृंतिम्। स प्रजयां सुवीर्यम्। विश्वमायुर्व्यश्ववत्। अग्नीषोमा चेति तद्घीर्यं वाम्। यदमुंष्णीतमवसं पणिङ्गोः। अवांतिरतं प्रथंयस्य शेषंः। अविंन्दतं ज्योतिरेकं बहुभ्यंः। अग्नीषोमाविम स् मेऽग्नीषोमा हृविषः प्रस्थितस्य॥५८॥

जुभार् चौर्ग्नेरुपस्थं उपुक्ष्यन्तों बद्धधानो वुध्वां यादमानः समुद्रेऽ९हंसुः प्रस्थितस्य॥—[৩]

अहमंस्मि प्रथम्जा ऋतस्यं। पूर्वं देवेभ्यों अमृतंस्य नाभिः। यो मा ददांति स इदेव माऽऽवाः। अहमन्नमन्नं- मदन्तंमित्रा। पूर्वम्ग्नेरिपं दह्त्यन्नम्। यृत्तौ हांसाते अहमुत्त्रेषुं। व्यात्तंमस्य पृशवंः सुजम्भम्। पश्यंन्ति धीराः प्रचरित् पाकाः। जहाँम्यन्यन्न जहाम्यन्यम्। अहमन्नं वशमिचरामि॥५९॥

स्मानमर्थं पर्येमि भुञ्जत्। को मामन्नं मनुष्यो दयेत। पर्राके अन्नं निहितं लोक एतत्। विश्वैदिवैः पितृभिर्गुप्तमन्नम्। यद्द्यते लुप्यते यत्परोप्यते। शृत्तमी सा तनूर्मे बभूव। महान्तौ चरू संकृद्दुग्धेनं पप्रौ। दिवं च पृश्चिं पृथिवीं च साकम्। तथ्सम्पिबंन्तो न मिनन्ति वेधसंः। नैतद्भयो भवंति नो कनीयः॥६०॥

अन्नं प्राणमन्नंमपानमांहः। अन्नं मृत्युं तम् जीवात्ंमाहः। अन्नं ब्रह्माणों जरसं वदन्ति। अन्नंमाहः प्रजनंनं प्रजानांम्। मोघमन्नं विन्दते अप्रंचेताः। सत्यं ब्रंवीमि वध इथ्स तस्यं। नार्यमणं पुर्ष्यति नो सर्खायम्। केवंलाघो भवति केवलादी। अहं मेघः स्तनयन्वर्षंन्नस्मि। मामंदन्त्यहमंदयन्यान्॥६१॥

अहर सद्मृतों भवामि। मदांदित्या अधि सर्वे तपन्ति।

देवीं वार्चमजनयन्त् यद्वाग्वदंन्ती। अनुन्तामन्तादिधे निर्मितां महीम्। यस्यां देवा अंदधुर्भोजंनानि। एकांक्षरां द्विपदा्ष् षद्वंदां च। वार्चं देवा उपं जीवन्ति विश्वं। वार्चं देवा उपं जीवन्ति विश्वं। वार्चं देवा उपं जीवन्ति विश्वं। वार्चं गन्ध्वाः प्रश्वां मनुष्याः। वार्चीमा विश्वा भुवंनान्यर्पिता॥६२॥

सा नो हवं जुषतामिन्द्रंपत्नी। वागुक्षरं प्रथमजा ऋतस्यं। वेदांनां माताऽमृतंस्य नाभिः। सा नो जुषाणोपं यज्ञमागाँत्। अवन्ती देवी सुहवां मे अस्तु। यामृषंयो मन्नृकृतों मनीषिणः। अन्वैच्छं देवास्तपंसा श्रमेण। तान्देवीं वाचर् ह्विषां यजामहे। सा नो दधातु सुकृतस्यं लोके। चृत्वारि वाक्परिमिता पुदानि॥६३॥

तानि विदुर्बाह्मणा ये मंनीषिणंः। गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गंयन्ति। तुरीयं वाचो मंनुष्यां वदन्ति। श्रृद्धयाऽग्निः समिध्यते। श्रृद्धयां विन्दते ह्विः। श्रृद्धां भगंस्य मूर्धनि। वचसा वेदयामसि। प्रियक् श्रेद्धे ददंतः। प्रियक् श्रेद्धे दिदांसतः। प्रियं भोजेषु यज्वंसु॥६४॥ इदं मं उदितं कृषि। यथां देवा असुरेषु। श्रृद्धामुग्नेषुं चिक्रिरे। एवं भोजेषु यज्वंसु। अस्माकंमुदितं कृधि। श्रद्धां देवा यजमानाः। वायुगोपा उपासते। श्रद्धाः हंदय्यंया-ऽऽकूत्या। श्रद्धयां ह्यते हविः। श्रद्धां प्रातर्हंवामहे॥६५॥

श्रद्धां मध्यन्दिनं परि। श्रद्धाः सूर्यस्य निम्नुचि। श्रद्धे श्रद्धांपयेह माँ। श्रद्धा देवानिधं वस्ते। श्रद्धा विश्वंमिदं जर्गत्। श्रद्धां कामस्य मातरम्। ह्विषां वर्धयामिस। ब्रह्मं जज्ञानं प्रथमं पुरस्तात्। वि सीमृतः सुरुचो वेन आंवः। स बुिध्रयां उप मा अंस्य विष्ठाः॥६६॥

स्तश्च योनिमसंतश्च विवंः। पिता विराजांमृष्भो रंयीणाम्। अन्तरिक्षं विश्वरूप् आविवेश। तमकैर्भ्यंचिन्ति वृथ्सम्। ब्रह्म सन्तं ब्रह्मंणा वृर्धयंन्तः। ब्रह्मं देवानंजनयत्। ब्रह्म विश्वंमिदं जगत्। ब्रह्मंणः क्षत्रं निर्मितम्। ब्रह्मं ब्राह्मण आत्मनां। अन्तरंस्मित्रिमे लोकाः॥६७॥

अन्तर्विश्वंमिदं जगंत्। ब्रह्मैव भूतानां ज्येष्ठम्। तेन कोऽर्हित स्पर्धितुम्। ब्रह्मेन्देवास्त्रयंस्त्रि॰शत्। ब्रह्मेन्निन्द्रप्रजापती। ब्रह्मेन् ह् विश्वां भूतानि। नावीवान्तः समाहिता। चतस्त्र आशाः प्रचरन्त्वग्नयः। इमं नो यज्ञं नयतु प्रजानन्। घृतं पिन्वंन्नुजरर् सुवीरम्॥६८॥

ब्रह्मं स्मिद्धंवत्याहुंतीनाम्। आ गावों अग्मत्रुत भ्द्रमंक्रन्। सीदंन्तु गोष्ठे रणयंन्त्वस्मे। प्रजावंतीः पुरुरूपां इह स्युः। इन्द्रांय पूर्वीरुषसो दुहानाः। इन्द्रो यज्वंने पृण्ते चं शिक्षति। उपेद्दंदाति न स्वं मुंषायति। भूयोभूयो र्यिमिदंस्य वर्धयन्। अभिन्ने खिल्ले नि दंधाति देवयुम्। न ता नंशन्ति न ता अर्वां॥६९॥

गावो भगो गाव इन्द्रों मे अच्छात्। गावः सोमंस्य प्रथमस्य भक्षः। इमा या गावः सर्जनास् इन्द्रेः। इच्छामीद्धृदा मनसा चिदिन्द्रम्। यूयं गांवो मेदयथा कृशं चित्। अश्लीलं चित्कृण्था सुप्रतीकम्। भृद्रं गृहं कृण्थ भद्रवाचः। बृहद्दो वयं उच्यते सभासुं। प्रजावंतीः सूयवंस रिशन्तीः। शुद्धा अपः सुप्रपाणे पिबंन्तीः। मा वंः स्तेन ईशत् माऽघशर्रसः। परि वो हेती रुद्रस्यं वृञ्ज्यात्। उपेदमुंपपर्चनम्। आसु गोषूपंपृच्यताम्। उपंर्षभस्य रेतंसि। उपेन्द्र तवं वीर्ये॥७०॥ च्यमि कर्नायोऽन्यानर्पता प्रवित् यज्वंस हवामहे विष्ठा लोकः सुवीर्मर्व पिवंन्तीः

ता सूँर्याचन्द्रमसां विश्वभृत्तंमा मृहत्। तेजो वसुंमद्राजतो दिवि। सामात्माना चरतः सामचारिणां। ययोंर्वृतं न मृमे जातुं देवयोंः। उभावन्तौ परिं यात् अर्म्यां। दिवो न र्श्मी इस्तंनुतो व्यंर्ण्वे। उभा भुवन्ती भुवना क्विकंत्। सूर्या न चन्द्रा चरतो हुतामंती। पतीं द्युमिद्वेश्वविदां उभा दिवः। सूर्या उभा चन्द्रमंसा विचक्षणा॥ ७१॥

विश्ववारा वरिवोभा वरेण्या। ता नोंऽवतं मित्मन्ता मिहंव्रता। विश्ववपेरी प्रतरंणा तर्न्ता। सुवर्विदां दृशये भूरिरश्मी। सूर्या हि चन्द्रा वसुं त्वेषदंर्शता। मन्स्विनोभानुंचर्तोनु सन्दिवम्ं। अस्य श्रवीं नृद्याः सप्त विश्वति। द्यावा क्षामां पृथिवी दंर्शतं वपुः। अस्म सूर्याचन्द्रमसांऽभिचक्षें। श्रद्धेकिमिन्द्र चरतो विचर्तुरम्॥७२॥ पूर्वाप्रं चरतो माययैतौ। शिशू क्रीडंन्तौ पिरं यातो अध्वरम्। विश्वान्यन्यो भुवंनाऽभि चष्टें। ऋतूनन्यो विदर्धज्ञायते पुनः। हिरंण्यवर्णाः शुचंयः पावका यासाः राजां। यासां देवाः शिवनं मा चक्षुंषा पश्यत। आपों भद्रा

आदित्पंश्यामि। नासंदासीन्नो सदांसीत्तदानींम्। नासीद्रजो

नो व्योमा पूरो यत्। किमावरीवः कुह् कस्य शर्मन्॥७३॥

अम्भः किमांसीद्गहंनं गभीरम्। न मृत्युर्मृतं तर्ह् न। रात्रिया अहं आसीत्प्रकेतः। आनींदवातः स्वधया तदेकम्। तस्माँद्धान्यं न पुरः किश्चनासं। तमं आसीत्तमंसा गूढमग्रै प्रकेतम्। सलिलः सर्वमा इदम्। तुच्छेनाभ्विपिहितं यदासीत्। तमंस्रतन्महिना जांयतैकम्। कामस्तदग्रे समंवर्त्तािध॥७४॥

मनंसो रेतः प्रथमं यदासींत्। स्तो बन्धुमसंति निरंविन्दन्। हृदि प्रतीष्यां क्वयों मनीषा। तिर्श्वीनो वितंतो रश्मिरंषाम्। अधः स्विदासी(३)दुपरि स्विदासी(३)त्। रेतोधा आंसन्महिमानं आसन्। स्वधा अवस्तात्प्रयंतिः प्रस्तांत्। को अद्धा वेद क इह प्र वोचत्। कृत आजांता कृतं इयं विसृष्टिः। अवग्देवा अस्य विसर्जनाय॥७५॥

अथा को वेंद् यतं आबुभूवं। इयं विसृष्टियंतं आबुभूवं। यदि वा द्धे यदि वा न। यो अस्याध्यंक्षः पर्मे व्योमन्। सो अङ्ग वेंद् यदि वा न वेदं। किङ्ख्विद्वनुङ्क उ स वृक्ष आंसीत्। यतो द्यावांपृथिवी निष्टतृक्षुः। मनीषिणो मनसा पृच्छतेदुतत्। यद्ध्यतिष्ठद्भवनानि धारयन्। ब्रह्म वनं ब्रह्म स वृक्ष आसीत्॥७६॥

यतो द्यावांपृथिवी निष्टतृक्षुः। मनीषिणो मनसा विब्रंवीमि वः। ब्रह्माध्यतिष्ठद्भुवंनानि धारयन्। प्रातरिष्ठें प्रातरिन्द्र रे हवामहे। प्रातर्मित्रावरुणा प्रातरिश्वना। प्रातर्भगं पूषणं ब्रह्मणस्पतिम्। प्रातः सोममुत रुद्र हुवेम। प्रातर्जितं भगमुग्र हुवेम। व्यं पुत्रमिदेतेयी विधर्ता। आधिश्चद्यं मन्यमानस्तुरिश्चेत्॥७७॥

राजां चिद्यं भगंं भृक्षीत्याहं। भग् प्रणेतुर्भग् सत्यंराधः। भगेमां धियमुदंव ददंत्रः। भग् प्र णों जनय गोभिरश्वैः। भग् प्र नृभिर्नृवन्तः स्याम। उतेदानीं भगंवन्तः स्याम। उत प्रपित्व उत मध्ये अह्राम्। उतोदिता मघवन्थ्सूर्यस्य। व्यं देवानार्थं सुमृतौ स्याम। भगं एव भगंवार अस्तु देवाः॥७८॥

तेनं व्यं भगंवन्तः स्याम। तं त्वां भग् सर्व् इञ्जोहवीमि। स नों भग पुर एता भंवेह। समध्वरायोषसों नमन्त। द्धिकावेव शुचेये पदायं। अर्वाचीनं वसुविदं भगं नः। रथंमिवाश्वां वाजिन् आवंहन्तु। अश्वांवतीर्गोमतीर्न उषासंः। वीरवंतीः

सदंमुच्छन्तु भ्द्राः। घृतं दुहांना विश्वतः प्रपींनाः। यूयं पांत स्वस्तिभिः सदां नः॥७९॥

विचक्षणा विचर्तुर॰ शर्मृत्रिधे विसर्जनाय ब्रह्म वनं ब्रह्म स वृक्ष आंसीत्तुरिश्चेद्देवाः प्रपीना एकं च॥—[९] पीवौन्नान्ते शुक्रासः सोमों धेनुमिन्द्रस्तरंस्वाञ्छुचिमा देवो यांतु सूर्यो देवीम्हमंस्मि ता सूर्याचन्द्रमसा नवं॥९॥

पीवौँत्रामग्ने त्वं पारयानाधृष्यः शुचिं नु विश्रयमाणो दिवो रुक्मोऽत्रें प्राणमन्नन्ता सूँर्याचन्द्रमसा नवंसप्ततिः॥७९॥

पीवोन्त्रां यूयं पात स्वस्तिभिः सदां नः॥

हरिंः ओम्॥ ॥इति श्रीकृष्णयजुर्वेदीयतैत्तिरीयब्राह्मणे द्वितीयाष्टके अष्टमः प्रपाठकः समाप्तः॥

Credits: http://stotrasamhita.github.io/about/